

Tíz hónap egy luxushajón

*H*armincharmadik születésnapján hajóra szállt, s ha nem is az egész, de a fél világot behajózta Miamitól Lisszabonon át Rómáig. Kalandvágyból? A megélhetésért? Mindkettőért. Rajnai Attila számára a karibi szigetvilág nem a gondtalan pihenést jelentette. Egy világhírű flotta (övék volt a Titanic is) akkori legnagyobb építményén, a Star Princess nevű szállodahajón szolgált pincérként, tíz hónapon át.

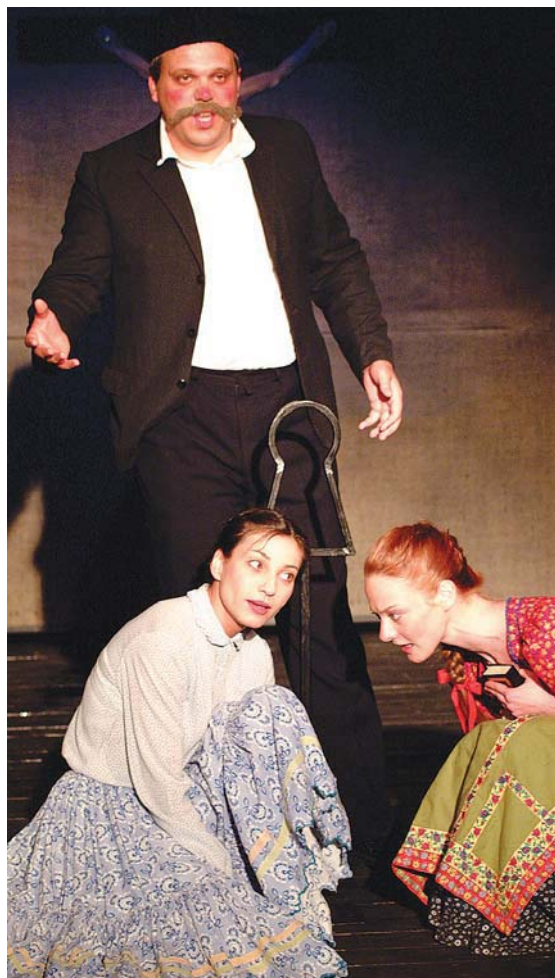

Rajnai Attilát színészként ismerte meg a pécsi közönség. Középiskolás korában kötelezte el magát a színjátszás mellett. Tizennyolc évesen bejutott a színművészeti főiskolára, de fél év után hazajött. A Pécsi Kisszínházban tapasztalt kollégák partnere lehetett, a Janus Egyetemi Színházban már övé volt sok kitűnő főszerep.

– Színpadi rutint itt szereztem, a JESZ-ben, ahol egyebek mellett Tartuffe lehettem és Ferdinánd király a Lóvát tett lovagokban – meséli. – Ezért a két alakításomért díjat is kaptam. Színházi ténykedésem mellett mindig tanultam is valamit, jártam a Pollack villamosmérnöki karára, aztán az egyetemen majdnem megszerztem a közgazdász diplomát, csak épp az államvizsgát nem tettem le. Tán mert közben dolgoztam is, előbb egy iskolaszövetkezetnek voltam a vezetője, aztán egy lízingcég dél-magyarországi képviselőjeként próbáltam fenntartani a családom. Mindeközben egyre erősebben vonzott a színpad. Jelentkeztem a Pécsi Nemzeti Színház kórusába, ahova basszistaként be is kerültem, s Balikó Tamás bizalmának köszönhetően kisebb szerepeket is kaptam. Az első évad végén a szabadtérin, Füsti Molnár Éva rendezésében Szélestenyerré Fejenagy lehettem A helység kalapácsában. Ettől kezdve jöttek a kisebb-nagyobb feladatok, ám vidéki színésznek lenni anyagilag nem a legjobb befektetés.

Ez is hozzájárult ahhoz, hogy Rajnai Attila 2007-ben a világot jelentő deszkákat hajópadlóra cserélte. Igaz, luxushajóéra. Úgy érezte, krisztusi korba lépve, ifjúkora lezárásaként még tennie kell valamit. Pedig már háromgyermekes, boldog családapa volt.

– Szenvedélyes hajómodell-építőként mindig is izgatott, milyen

lehet nekiindulni a nagyvilágnak? Az utazás, a kaland ígérete varázslatos érzés! Aztán amikor lehetőség adódott rá, pincérnek jelentkeztem a Princess Cruises flottához. Fölvettek, pedig efféle gyakorlattal nem rendelkezttem. Angolul is csak négy hónappal korábban kezdtem el tanulni. Eleinte adódtak vicces helyzetek a hajón, hisz a vendégek a világ minden tájáról érkeztek, s köztudott, hogy az amerikaiaknak milyen sokféle tájszólásuk van, és bizony a portugálok, a kínaiak és a filippinók sem a kristálytisztá british englist beszélnek. Ha nem értettem, visszakérdeztem. Egy úriember jót nevetett, hogy ő magyarázza el egy pincérnek, mi is az a csapolt sör.

– *Mekkora vendégsereget kellett kiszolgálnotok?*

– Háromezer utast szállított a hajónk, őket látta el az ezerfős személyzet. Amit vendéglátás címen elvárunk, eltér a mi fogalmainktól. Nem pusztán felszolgálásról van szó, hanem az utasok szórakoztatásáról is, arról, hogy jó kedvre derítsük őket, társalogjunk velük, ébren tartuk a figyelmüket, tájékoztassuk arról, hogy amit eszik, miből és hogyan készült, mit kell tudni a mellé felszolgált italról, legfőképpen a különböző borokról. A szervírozás magasfoka, ahogy a szakácsok megkomponálják az étel látványát is: minden fogás egy történetet mesél el. Kedvencem, a tenyérnyi rántott békacomb zöldséges kuszkuszkörettel például egy varázslatos szigetet formált.

– *A napi tizenkét órás szolgálat nem lehetett épp leányálom.*

– Ha csak azt veszem, hogy három óra alatt 40-45 ember ötfogásos vacsorájához több mint kétszáz fogást kellett kivinni és vissza a konyhára, az már a tényérok és az evőeszközök súlya miatt is irdatlan mennyiség. Ezért is fontos, hogy a pincér és a segédje szavak nélkül, egy-egy jelzésből, szemvillanásból értsék egymást. Kialakul egyfajta „tánc”, ami gyors, könnyednek tűnő és szórakoztató. Szerencsére egy remek román segédpincérem volt. Tizenöt sört tudott egyszerre megfogni, és engem is sok apró szervírozási fortélyra megtanított. Gyakorta előfordult, hogy a vendégek a vacsora végeztével megtapsoltak minket.

– *Tiszta színház!*

– Bizony, sokszor szükségem volt a színpadi rutinra. Mert amikor fáradt voltam vagy rosszkedvű, akkor is mosolyognom kellett és jó fejnek mutatkoznom. Ilyenkor „játszottam”. Óriási stressz alatt dolgozik egy ekkora személyzet. A legkielégettebb az Atlanti-óceánon való átkelés tíz napja volt, ami alatt az utasok végig a hajón tartózkodtak. Bevalom, két nap után úgy éreztem, nem bírom tovább. Mélypontra jutottam. Sírtem az elkeseredettségtől. Aztán mégiscsak erőt vettem magamon, és véresre tört lábamra is akadtak gyógyító praktikák.

– *Kik voltak a legérdekesebb utasok, mi a legemlékezetesebb történeted?*

– Gyorséttermi eladótól plasztikai sebészig sok mindenki utazott a Star Princessen, ezen a lenyűgöző méretű hajón, amely 300 méter hosszú, 40 méter széles és 17 emelet magas volt. Az első négy emelet a vízszint alatt volt, s keveredtünk akkora viharba is, hogy a nyolcadikig csaptak a hullámok. Hétszáz dollár volt a legolcsóbb jegy, a luxuslakosztály 20-30 ezer dollárba került. Egyszer egy ilyen lakosztályba kellett vinnem két hamburgert. Hat-nyolc férfi ült egy asztalnál, pókereztek. Kicsit később ugyanoda, ugyanezt. Akkor már kaptosabbak voltak, és a pénzhalom is nagyobbra nőtt. Megveregették a

vállam, de borralalót nem adtak. Amikor harmadszor vittem nekik ételt, írni akartak a főnökömnek, hogy milyen nagyszerűen végzem a munkám. Erre én – kissé talán pofátlanul – közöltem: azzal nem sokra mennék, ellenben ha egy marékkal kaphatnék a zöldhasúból... Jót nevetek, és a zsebembe nyomtak egy százdollárost. Így szórakoznak az amerikai milliomosok. De becsületekre legyen mondva, soha nem voltak lekezelőek, nem viselkedtek kulturálatlanul, nem hoztak senkit megállító helyzetbe.

– *Valóban oly lenyűgöző a karibi szigetvilág, amilyennek az utazási irodák leírják?*

– Olyan: kék tenger, éjszaka is kéklő ég, fehér korallhomok, pálmák, fűszoknyás, néger lányok. Kicsit kalózos, kicsit mókás, kicsit mesevilág ez, amire a turizmus rá is játszik, persze. De így, a tenger felől megismerni az országokat, fantasztikus élmény! Sose gondoltam, hogy a Hanza-városok ennyire egyformák, hogy Szentpétervár és Stockholm között ekkora a hasonlóság. Láttam Anglia hófehér szikláit Dover környékén, ittam fenséges francia feketét Le Havre-ban, Stockholmban megnéztem a Vasa Múzeum híres, XVII. században elsüllyedt vitorlás hajóját, Oslóban ott álltam a Sikoly előtt, és sétáltam Dubrovnik ódon utcáin. S hogy miként változik a tenger színe a karibi kéktől az Atlanti-óceán acélszürkéjén át a rodoszi tintakékig, az Északi-tenger feketéjétől a francia partok zöldes vizéig, ez csak egy hajóról látható.

– *Vállalnád újra?*

– Nem. Egyetlen ember bírta ki velem együtt a tíz hónapot, egy chilei rögbijátékos. A többiek sorra kidőltek, fizikailag vagy pszichésen összeomlottak. Én harminc kilót fogytam az úton, de örülök, hogy részese lehettem. Nem büszkeséggel tölt el, inkább szerénnyé tett. Azóta tudom, mit jelent az igazi fáradtság, milyen a kemény munka, s mi az, hogy barátság. Amikor kiesik a kezdeből a villa, de a fizikai fájdalomtól, és mert minden erőd elhagy, nem tudsz lehajolni érte – s akad, aki felveszi helyetted.

CSATÓ ANDREA